

HÖGSTA DOMSTOLENS

BESLUT

Mål nr

meddelat i Stockholm den 27 april 2007

Ö 210-07

KLAGANDE

Aredal Foam Systems HB

Ombud: Advokat MD

MOTPART

MSR Dosiertechnik GmbH

Ombud: Advokat RL och jur. kand. SU

SAKEN

Rättegångshinder

ÖVERKLAGADE AVGÖRANDET

Svea hovrätts beslut den 12 december 2006 i mål Ö 6292-06

HÖGSTA DOMSTOLENS AVGÖRANDE

Högsta domstolen, som avslår yrkandet om inhämtande av förhandsavgörande från EG-domstolen, lämnar överklagandet utan bifall.

Aredal Foam Systems HB skall stå sin rättegångskostnad i Högsta domstolen.

YRKANDEN I HÖGSTA DOMSTOLEN

Aredal Foam Systems HB (Aredal) har yrkat att Högsta domstolen återförvisar målet till tingsrätten. Aredal har vidare yrkat att Högsta domstolen inhämtar ett förhandsavgörande från EG-domstolen och förpliktar MSR Dosiertechnik GmbH (MSR) att ersätta Aredals rättegångskostnader i Högsta domstolen.

SKÄL

Aredal, som innehar ensamrätten till varumärket FireDos i Sverige, Spanien, Storbritannien, Beneluxländerna och Frankrike, väckte vid tingsrätten talan mot MSR under åberopande av att MSR begått intrång i Aredals ensamrätt till varumärket i nämnda länder. Aredal framställde därvid yrkanden om vitesförbud, ändring alternativt utplåning och skadestånd. Hovrätten har i det överklagade beslutet funnit att svensk domstol är behörig att pröva Aredals yrkanden endast till den del dessa hänför sig till det intrång som gjorts gällande i Aredals svenska varumärke.

Aredal har i Högsta domstolen vidhållit att svensk domstol i enlighet med artikel 5.3 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Bryssel I-förordningen) är behörig att pröva Aredals talan i dess helhet.

Enligt artikel 2.1 i Bryssel I-förordningen skall, om inte annat föreskrivs i förordningen, talan mot den som har hemvist i en medlemsstat väckas vid domstol i den medlemsstaten, oberoende av i vilken stat han har medborgarskap. Enligt artikel 5.3 kan emellertid talan som avser skadestånd utanför avtalsförhållanden väckas vid domstolen i den ort där skadan inträffade eller kan inträffa. Som hovrätten angett har EG-domstolen slagit fast att käranden med stöd av sistnämnda artikel har frihet att väcka talan antingen vid skadeorten eller handlingsorten. Med uttrycket ”den ort där skadan inträffade” avses i artikeln inte den ort där den skadelidande påstår sig ha lidit en förmögenhetsskada som följd av en omedelbar skada som uppkommit i en annan medlemsstat (jfr till det anförda vad som sägs i hovrättens beslut under rubriken ”Skadeortens belägenhet” och där förekommande hänvisningar till EG-domstolens praxis). Av betydelse blir då var den omedelbara skada som Aredals talan avser skall anses ha inträffat.

Det kan inte anses råda något tvivel om att den omedelbara skadan i fall av varumärkesintrång inträffar i skyddslandet, dvs. i det land där varumärkesrätten gäller på grund av registrering eller inarbetning (se t.ex. Maunsbach, Svensk domstols behörighet vid gränsöverskridande varumärkestvister – särskilt om Internetrelaterade intrång, 2005 s. 134 och Pålsson i Festskrift till Ulf Bernitz, NIR 2001 s. 129 ff. särskilt s. 135 ff.; jfr

Strömholm, Upphovsrätt och internationell privaträtt, 2001 s. 37, s. 71 f. och s. 121 ff., Tritton, Intellectual Property in Europe, 2 ed. 2002 s. 972 ff. samt EG-domstolens dom av den 7 mars 1995 i mål C-68/93, Shevill m.fl., REG 1995, s. 1-415, punkterna 28-32). Mot denna bakgrund och då det i målet inte påstås att MSR i Sverige har företagit handlingar som lett till intrång i någon av Aredals utländska varumärkesrättigheter står det klart att svensk domsrätt inte – i vidare mån än hovrätten funnit – kan grunda sig på artikel 5.3 i Bryssel I-förordningen.

I Högsta domstolen har Aredal även gjort gällande att svensk domsrätt avseende målet i dess helhet kan grunda sig på artikel 6.1 i Bryssel I-förordningen, i vart fall om bestämmelsen tolkas analogt. Enligt artikeln kan talan mot en av flera svarande väckas vid domstol där någon av svarandena har hemvist, under vissa förutsättningar. Det får anses uteslutet att tolka bestämmelsen analogt på så sätt att den skulle kunna anses ge grund för svensk domsrätt i detta mål, där talan väckts mot endast en svarande som har hemvist i Tyskland.

Av det anförda följer att det står klart att svensk domsrätt inte kan grunda sig på Bryssel I-förordningen i vidare mån än hovrätten funnit. Det saknas därmed skäl att infordra förhandsavgörande från EG-domstolen och överklagandet skall lämnas utan bifall.

I avgörandet har deltagit: justitieråden Johan Munck, Dag Victor,
Ann-Christine Lindeblad, Ella Nyström och Per Virdesten (referent)
Föredragande revisionssekreterare: Rikard Backelin